JUDECĂTORIA
ORHEI
SEDIUL REZINA

Dosar nr. 1-218/2025 *1-25160278-38-1-14112025*

SENTINŢĂ
În numele legii

31 iulie 2026 **or.Rezina**
Judecătoria Orhei, sediul Rezina
în componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Eugeniu Russ
Grefierilor Corina Cebotari,
Doina Condrea

cu participarea:
Procurorului Ludmila Devderea
Apărătorului Victor Coadă
Părții vătămate Vladimir Cotoman
în lipsa:
Inculpatului Ion Săcăreanu

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Săcăreanu Ion Nicolae, născut la *****, IDNP *****, originar și locuitor al s. *****, raionul Cahul, studii medii incomplete, în relațiii de concubinaj, are la întreținere 2 copii minori, nesupus militar, neangajat, în câmpul muncii, fără antecedente penale, cetățenia Republicii Moldova,

în comiterea infracțiuni prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Procedura de citare legală, respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 12.12.2025 – 31.07.2026

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul Săcăreanu Ion, la data de 13 octombrie 2024, în intervalul de timp cuprins între orele 17:00 min - 18:00 min., în mod intenționat, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria cet. Cotoman Vladimir din s. Cuizăuca, raionul Rezina, de unde, în mod ascuns a sustras de pe masă un telefon mobil de model „ Samsung A12”, cu nr. de IMEI:1 351016315192717, de culoare negru, cu prețul de 2800 lei, iar din buzunarul scurtei a

sustras 3 bancnote cu nominalul de 50 euro, în total 150 euro, echivalentul conform cursului BNM din data de 13.10.2024 de 2898 lei, ce aparţin cet. Cotoman Vladimir, locuitor al s. Cuizăuca, raionul Rezina, astfel cauzându-i victimei un prejudiciu material în sumă totală de 5698 lei.

Astfel, inculpatul Săcăreanu Ion i-a fost incriminată de către organul de urmărire penală săvârşirea infracţiunii conform încadrării juridice prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare*.

Privind procedura.

2.1. În ședință de judecată, inculpata Săcăreanu Ion nu s-a prezentat pentru a oferi declaraţii sau a pentru a se expune privind modalitatea cercetării judecătoreşti, în pofida înştiinţării legale, iar apărătorul şi procurorul au susţinut examinarea cauzei în procedură generală, motiv pentru care, în conformitate cu articolele 321, 351 alin. (2) pct. 5) şi 352 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în absenţa inculpatului, în limba română şi în şedinţă publică cu participarea apărătorului Victor Coadă, care acţionează în intersele inculpatului în temeiul mandatului avocaţial nr. MA 2120324 din 12.11.2025 (f.d.102).

2.2. Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 28.01.2026, s-a dispus aducerea silită a inculpatului, pentru ședința de judecată din 03.03.2026, ora 14:00.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03.04.2026, s-a dispus repetat aducerea silită a inculpatului, pentru ședința de judecată din 06.04.2026, ora 14:00.

Potrivit informației parvenite de la Inspectoratul de Poliție Cahul, pe Săcăreanu Ion nu a fost de găsit la domiciliu şi nici nu se cunoaşte locul aflării acestuia.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 06.04.2026, s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului Săcăreanu Ion Nicolae.

Potrivit informației parvenite de la IP Rezina s-a stabilit că, Săcăreanu Ion Nicolae a fost depistat și a semnat o obligație de a se prezenta la ședința de judecată pentru 11.05.2026.

La ședința de judecată din 11.05.2026, inculpatul nu s-a prezentat, fiind citat repetat atît de instanța de judecată cît și de procuror, inculpatul nu s-a prezentat, iar avizurile de recepție s-au întors cu mențiunea plecat.

În motivare, instanţa mai expune că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 10 iunie 2026, s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului Săcăreanu Ion Nicolae, cu aplicarea măsurii preventive - arest preventiv, pe un termen de 30 (treizeci) de zile, din momentul reţinerii, în rezultatul acestora potrivit informației de la IP Rezina din 12.06.2026, rezultă că în privința inculpatului Săcăreanu Ion Nicolae la data de 12.06.2026 a fost pornit dosar de căutare cu nr.2025280044.

2.3. Prin urmare, inculpatul, chiar dacă a cunoscut despre examinarea cauzei penale de învinuire a sa, totuşi a continuat să se eschiveze de la prezentarea în instanţă, aceasta fiind predispusă în acest scop, în condiţiile în care mai sunt iniţiate investigaţii în vederea găsirii sale şi în alte cauze penale, dar nu a informat despre motivele neprezentării şi nici despre schimbarea domiciliului acesteia, adică unde *de facto* ar locui, iar în aceste condiţii instanţa a constatat că Săcăreanu Ion Nicolae a renunţat în mod tacit, dar vădit la exercitarea dreptului său de a apărea în faţa instanţei şi de a se apăra personal, continuând să se sustragă de la judecată şi în aceste condiţii, aplicând prevederile art. 321 alin. (6) din Codul de procedură penală, instanţa a dispus prin încheiere din 12.06.2026, de a continua examinarea cauzei penale în absenţa acuzatei vizată *supra*, care este anunţată în căutare.

2.4. În susținerea acestor concluzii, se prezintă a fi esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens, ori principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată.

În procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterea cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității și al unui proces echitabil, în general. Or, Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa, că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „*acuzatul*" de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „*oricărui acuzat*" dreptul „*de a se apăra el însuși*", „*de a interoga sau de a face să fie interogați martorii*", „*de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată*", toate acestea fiind de neconceput fără prezența sa.

Astfel, legislatorul este obligat să ia măsuri de „*descurajare*" a absențelor nejustificate. O situație specială din punct de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție.

Spre exemplu, pe cazul *Mihaes împotriva Franței* din 25 mai 1998, cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea.

În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

În cazul *Kattan împotriva România* din 21 ianuarie 2014, Curtea Europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcarea art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță.

Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatei este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

În aceste circumstanțe, se reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimând astfel un abuz de drept procesual.

În aceste condiţii, instanţa argumentează prin faptul că în faza judecării cauzei, inculpatul ***Săcăreanu Ion*** a fost notificată privind desfăşurarea şedinţelor de judecată, inclusiv până la remiterea cauzei penale pentru rejudecare în alt complet, însă aceasta a continuat să se eschiveze şi a refuzat să se prezinte, fără să mai informeze instanţa despre motivele neprezentării sau despre schimbarea domiciliului său.

Din argumentele indicate *supra*, instanţa conchide că inculpata ***Săcăreanu Ion***, intenţionat se eschivează să se prezinte în şedinţele de judecată, or având obligaţia într-o situaţie de a se prezenta la cercetarea cazului privind învinuirea adusă acestora, iar în alt aspect, *de a informa instanţa privind schimbarea domiciliului său*, a ignorat cerinţele enunţate, care sunt prevăzute de *art. 66 alin. (5), pct. 1) din Codul de procedură penală*, potrivit căruia inculpatului este obligat să se prezinte la citarea instanţei sau ale *art. 238 alin. (3^1) din acelaşi cod*, din care reiese că *inculpatul are obligaţia de a informa, în termen de cel mult 3 zile, instanţa de judecată despre schimbarea domiciliului*, prevederi despre care inculpata a fost informată inclusiv anterior la faza urmăririi penale, cu ocazia înaintării învinuirii sale şi audierii, dar şi prin efectul legii, a cărei efect public se extinde şi în privinţa lui ***Săcăreanu Ion*** în lumina principiului unanim recunoscut *nemo censetur ignorare legem (care presupune că necunoaşterea sau cunoaşterea greşită a legii, nu înlătură obligaţia persoanelor de a se conforma legii)*.

Concomitent, privind intenţia inculpatei de a se eschiva, servesc şi alte circumstanţe obiective, precum atitudinea indiferentă faţă de desfăşurarea rezonabilă a judecării cauzei, nereclamarea citaţiilor de către aceasta sau iniţierea investigaţiilor în vederea găsirii lui ***Săcăreanu Ion*** de către instanţă, fiind o măsură evidentă şi necesară anume în condiţiile expuse mai sus privind eschivarea, dar şi pentru asigurarea desfăşurării procesului penal cu maximă diligenţă, cu respectarea drepturilor tuturor participanţilor la proces.

Astfel, instanţa reiterează că o procedură care se desfăşoară în absenţa inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenţie, fiind produsă o denegare de justiţie doar atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia*, se va pronunţa o instanţă, fără ca acesta să fie audiat cu privire la temeinicia acuzaţiei în fapt şi în drept sau atunci când *nu s-a stabilit* că *acesta a renunţat la dreptul său de a se prezenta* şi de a se apăra ori că *a avut intenţia de a se sustrage* de la justiţie [*Sejdovic împotriva Italiei* (MC), par. 82].

La caz, instanţa a constatat întemeiat atât faptul, cât şi intenţia certă a inculpatei atât de a se eschiva de la prezentarea în instanţă, cât şi de renunţare la participare în şedinţele de judecată, precum şi de manifestare a unui vădit dezinteres faţă de desfăşurarea procesului penal de acuzare a sa, iar în opinia instanţei, dreptul la un proces echitabil al acuzatului nu a fost astfel afectat, or Săcăreanu Ion pe tot parcursul procesului penal a fost asistată de apărător profesionist, desemnat în acest sens, în privinţa căruia nu au fost reţinute obiecţii.

Poziţia părţii vătămate.

3. În ședința de judecată ***partea vătămată Cotoman Vladimir*** a declarat, aproximativ în perioada verii spre toamna anului 2024, efectua lucrări de reparație la domiciliul său din satul Cuizăuca. În timp ce aștepta sosirea unei persoane care urma să aducă materiale de construcție, după masa de prânz, a lăsat pe masa din fața casei telefonul mobil Samsung A12 și suma de 150 euro, constituită din trei bancnote a câte 50 euro. Ulterior, a adormit pe un pat amplasat în fața locuinței, iar la trezire a constatat lipsa telefonului mobil și a banilor. Cotoman Vladimir s-a deplasat la locuința unde domiciliază Săcăreanu Ion împreună cu Doina Deleu, însă a găsit casa încuiată. Ulterior, a discutat cu vecinul acestora, Beriuc Mihail, care i-a comunicat că Săcăreanu Ion fusese la el și intenționa să meargă la Doina Deleu pentru a-i înmâna cheia locuinței. A doua zi, Doina Deleu s-a prezentat la domiciliul persoanei vătămate și i-a comunicat că Săcăreanu Ion

fusese la ea și îi lăsase cheia casei. În acel moment era prezent și Borș Igor. Persoana vătămată a apelat propriul număr de telefon utilizând telefonul Doinei Deleu. La apel a răspuns Săcăreanu Ion, care a purtat o scurtă discuție cu Doina Deleu. Aceasta i-a solicitat să restituie telefonul mobil, însă ulterior Săcăreanu Ion nu a mai răspuns la apeluri și a deconectat telefonul. În ziua dispariției bunurilor, Săcăreanu Ion s-a aflat de două ori la domiciliul său, unde au servit cafea împreună. Totodată, a precizat că în acea zi acesta era în conflict cu Doina Deleu. Potrivit declarației, după plecarea lui Săcăreanu Ion, Cotoman Ion a adormit, iar la trezire a constatat dispariția telefonului mobil și a banilor. Partea vătămată a indicat că prejudiciul cauzat constă în sustragerea telefonului mobil Samsung A12 și a sumei de 150 euro. La fel a mai declarat că Doina Deleu este rudă cu aceasta și că locuia în concubinaj cu Săcăreanu Ion. A menționat că ambii obișnuiau să o ajute la diverse treburi gospodărești. Totodată, persoana vătămată a precizat că are pretenții materiale față de Săcăreanu Ion, solicitând restituirea telefonului mobil și a sumei de bani sustrase.

4. *În pofida faptului că examinarea cauzei a avut loc fără participarea inculpatului, care intenţionat s-a eschivat de la prezentarea în şedinţele de judecată, vinovăția acesteia pentru comiterea infracţiunii, se confirmă prin probele cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, și anume:*

Declaraţiile:

4.1. *Martorul Deleu Doina*, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat, că cu aproximativ trei ani, se afla în satul Cuizăuca, raionul Rezina, împreună cu fostul său concubin, Săcăreanu Ion. Cei doi obișnuiau să se deplaseze la domiciliul lui Cotoman Vladimir pentru a-l ajuta la diverse lucrări gospodărești. Într-una dintre zile, a plecat la domiciliul său, iar Săcăreanu Ion a rămas l-a locuința lui Cotoman Vladimir. Ulterior, după întoarcerea lui Săcăreanu Ion, acesta ar fi avut un comportament agresiv față de ea, adresându-i injurii și încercând să o agreseze fizic. În urma acestor acțiuni, martora a fugit la tatăl său vitreg, Borș Igor. La scurt timp, Săcăreanu Ion s-a deplasat și el la domiciliul lui Borș Igor pentru a-i aduce cheile locuinței și a avut un conflict verbal cu acesta, după care a părăsit locul. În dimineața următoare, a încercat în repetate rânduri să îl contacteze telefonic pe Cotoman Vladimir, însă acesta nu a răspuns. Ulterior, împreună cu Borș Igor, s-a deplasat la domiciliul lui Cotoman Vladimir, care i-a comunicat că Săcăreanu Ion i-ar fi sustras telefonul mobil și suma de aproximativ 150 euro. A precizat că a utilizat propriul telefon mobil pentru a apela numărul lui Cotoman Vladimir, iar la apel a răspuns Săcăreanu Ion. În cadrul convorbirii, i-a solicitat acestuia să restituie telefonul mobil și suma de bani, menționând că persoana vătămată nu intenționează să-i facă vreun rău și nici să sesizeze organele de poliție. Potrivit declarației, Săcăreanu Ion a refuzat restituirea bunurilor, motivând că persoana vătămată nu i-ar fi achitat contravaloarea muncii prestate. Ulterior, acesta a întrerupt convorbirea, a blocat numărul de telefon al martorei, iar la apelurile ulterioare telefonul era deconectat. De asemenea, nici la numărul personal al lui Săcăreanu Ion martora nu a primit răspuns. A contactat-o telefonic pe sora lui Săcăreanu Ion, Ana, care i-a comunicat că discutase cu fratele său. Potrivit informațiilor primite, acesta i-ar fi spus că urma să amaneteze un telefon și că din suma obținută urma să repare telefonul surorii sale. Sora lui Săcăreanu Ion a afirmat că nu cunoștea situația reală, iar după ce a aflat despre cele întâmplate nu a mai răspuns apelurilor sale. A mai declarat că a locuit în concubinaj cu Săcăreanu Ion aproximativ patru luni. Totodată, aceasta a menționat că, anterior, i-au dispărut din locuință certificatul de naștere și buletinul de identitate, însă, după

sesizarea poliției, aceste acte i-au fost restituite de către Săcăreanu Ion prin intermediul tatălui său vitreg, Borș Igor. Săcăreanu Ion obișnuia să meargă frecvent la domiciliul lui Cotoman Vladimir și avea acces liber în gospodăria acestuia. De asemenea, ea i-a atras în repetate rânduri atenția că, înainte de a intra în curtea lui Cotoman Vladimir, trebuia să obțină acordul acestuia. A precizat că Săcăreanu Ion îl ajuta pe Cotoman Vladimir la efectuarea lucrărilor gospodărești și că a luat cunoștință de conținutul declarației, aceasta corespunzând celor relatate de ea.

4.2. În cadrul ședinței de judecată, la demersul acuzatorului fiind date citirii declaraţiilor de la faza urmăririi penale ale martorului Borș Igor, prin care a declarat, că locuiește în s. Cuizăuca, raionul Rezina, de unul singur. În sat are un prieten pe nume Cotoman Vova, cu care uneori se întâlnesc la un pahar de vin. În luna octombrie, data exactă nu o ține minte, a plecat la Cotoman Vladimir, ca să servească câte un pahar de vin. În gospodăria lui Vladimir, se aflau Deleu Doina și prietenul ei Ion a cărui familie nu o cunoaște. Cu toții au servit câteva pahare de vin, după care spre seară, el de unul singur a plecat acasă. La Cotoman Vladimir, a rămas Doina și Ion, Vladimir era servit. Când se afla în gospodăria lui Vladimir, Ion umbla prin casa acestuia, aducea ba una ba alta din casă, atunci el i-a spus lui Vladimir, să nu-l lipească pe Ion, deoarece acesta este de etnie romă și să nu-i fure ceva. A doua zi a fost sunat de către Doina, ridicând receptorul a discutat cu Vova, acesta i-a comunicat că i-a fost sustras telefonul și 100 de euro și i-a spus să vină până la el. Când a ajuns la Vova acasă, se afla Doina, de la ei a înțeles că posibil Ion a furat de la Vova telefonul și banii și a fugit din sat. Când erau în trei, de pe telefonul lui Doina, Vladimir a sunat pe numărul său de telefon, a ridicat receptorul Ion, atunci Vladimir i-a spus să-i întoarcă telefonul și 100 de euro pe care le-a furat. Auzind că Vladimir cere telefonul, ultimul a pus receptorul și a stins telefonul. El nu a fost martor când Ion a furat banii și telefonul, dar a fost martor când Vova a sunat pe numărul său de telefon dar a ridicat receptorul Ion. Din ziua în care a servit împreună cu Ion și Vova în gospodăria acestuia pe Ion nu l-a mai văzut în sat. De la Doina a înțeles că ei s-au certat și ultimul a plecat la el în raion (f.d. 27-28);

4.3. **Respectiv, au mai fost prezentate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și cercetate nemijlocit în ședința de judecată:**

- **prin procesul-verbal de examinare a obiectului din 04.02.2025**, în cadrul căruia s-a examinat un CD-R pe care se conține informația ridicată de la furnizorii de servicii de comunicații electronice S.A. „Orange”, S.A. „Moldcell”, S.A. „Moldtelecom” privind convorbirile telefonice referitor la apelurile intrare/ieșire în cauza penală nr. 2024280195 (f.d.49).

5. În cadrul cercetării judecătorești, de către partea apărării nu au mai fost prezentate şi cercetate alte mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării. Totodată în cadrul dezbaterilor judiciare a solicitat excluderea agravantei prevăzute la alin.(2) de la art.186 Cod penal.

Analizând coroborat probele administrate în cursul cercetării judecătorești și în faza de urmărire penală, instanța reține următoarele:

6.1. Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

6.2. *Totodată instanța reține că sacina probei în procesul penal aparține aucăzirii, iar orice îndoială rezonabilă care nu poate fi înlăturată prin admiontrstrea probelor urmează a fi interpretată în favoarea inculpatului.*

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

6.3. Astfel, instanţa conchide că în privința inculpatului **Săcăreanu Ion** a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa concretizează că inculpatului i s-a adus la cunoștință urmărirea penală atât *natura* și *cauza* acuzației, dar și probele pe care se fundamentează acuzația în materie penală, într-o manieră detaliată şi în termen legal, prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit.

Instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al *„în afara dubiilor rezonabile”*, or astfel de dovadă poate rezulta din

coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute; adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenţie, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv plângerea victimei, declarațiile vicimei la faza urmăririi penale, a declarațiilor martorilor, a proceselor-verbale de examinare a obiectului, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că fapta pentru care inculpatul a fost trimisă în judecată, există și au fost săvârșite anume de aceasta cu vinovăţie, cu scop cupidant, corespunzător învinuirii aduse la caz.

6.4. Cu toate că, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar şi potrivit rechizitoriului, acțiunile lui ***Săcăreanu Ion*** au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin.(2) lit. c) din Codul penal, instanța de judecată constată că nu s-a confirmat existența circumstanței agravante prevăzute de această normă, motiv pentru care acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate din art.186 alin.(2) lit.c) Codul Penal în art. 186 alin.(1) Codul Penal, întrucît fapta întrunește doar elementele constitutive ale infracțiunii de furt fără careva circumstanțe agravante.

6.5. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”*, CtEDO a statuat că „(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

Verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală, în coraport cu declaraţiile părţii vătămate, a martorilor şi cu cercetarea nemijlocită a restului mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă constatată, care a fost săvârşită de inculpată cu vinovăţie, acțiunile fiind

încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova expuse *supra*, după semnele invocate *infra*.

Apreciind probele în cazul incriminat, instanţa statuează că, în mod evident s-a constatat faptul sustragerii bunurilor de către Săcăreanu Ion, cu intenţie directă, avându-se în vedere aspectele volitiv şi intelectiv prezente la săvârşirea infracţiunii.

La caz urmează a fi reținut declarațiile părți vătămate Cotoman Vladimir care a declarat, ”*aproximativ în perioada verii spre toamna anului 2024, efectua lucrări de reparație la domiciliul său din satul Cuizăuca. În timp ce aștepta sosirea unei persoane care urma să aducă materiale de construcție, după masa de prânz, a lăsat pe masa din fața casei telefonul mobil Samsung A12 și suma de 150 euro, constituită din trei bancnote a câte 50 euro. Ulterior, a adormit pe un pat amplasat în fața locuinței, iar la trezire a constatat lipsa telefonului mobil și a banilor. Cotoman Vladimir s-a deplasat la locuința unde domiciliază Săcăreanu Ion împreună cu Doina Deleu, însă a găsit casa încuiată. Ulterior, a discutat cu vecinul acestora, Beriuc Mihail, care i-a comunicat că Săcăreanu Ion fusese la el și intenționa să meargă la Doina Deleu pentru a-i înmâna cheia locuinței. A doua zi, Doina Deleu s-a prezentat la domiciliul persoanei vătămate și i-a comunicat că Săcăreanu Ion fusese la ea și îi lăsase cheia casei. În acel moment era prezent și Borș Igor. Persoana vătămată a apelat propriul număr de telefon utilizând telefonul Doinei Deleu. La apel a răspuns Săcăreanu Ion, care a purtat o scurtă discuție cu Doina Deleu. Aceasta i-a solicitat să restituie telefonul mobil, însă ulterior Săcăreanu Ion nu a mai răspuns la apeluri și a deconectat telefonul. În ziua dispariției bunurilor, Săcăreanu Ion s-a aflat de două ori la domiciliul său, unde au servit cafea împreună. Totodată, a precizat că în acea zi acesta era în conflict cu Doina Deleu. Potrivit declarației, după plecarea lui Săcăreanu Ion, Cotoman Ion a adormit, iar la trezire a constatat dispariția telefonului mobil și a banilor. Partea vătămată a indicat că prejudiciul cauzat constă în sustragerea telefonului mobil Samsung A12 și a sumei de 150 euro. La fel a mai declarat că Doina Deleu este rudă cu aceasta și că locuia în concubinaj cu Săcăreanu Ion. A menționat că ambii obișnuiau să o ajute la diverse treburi gospodărești. Totodată, persoana vătămată a precizat că are pretenții materiale față de Săcăreanu Ion, solicitând restituirea telefonului mobil și a sumei de bani sustrase”*.

Concomitent, instanţa reţine că martorul Deleu Doina a relatat, că „*după dispariția telefonului, Cotoman Vladimir a apelat numărul acestuia, iar apelul a fost preluat de inculpat, care a restituit telefonul doar după ce i s-a cerut în mod repetat și a condiționat restituirea de achitarea unei pretinse datorii.*”

De asemenea, instanța de judecată reține că, declarațiilor lui Borș Igor în cadrul urmăririi penale, consemnate în procesul verbal de audiere din **27.02.2025 (f.d.27-28),** a menționat *că ,,în ziua incidentului Săcăreanu Ion a rămas în gospodăria părții vătămate după plecarea martorului, iar ulterior, cînd partea vătămată a apelat telefonul sustras, apelul a fost preluat de inculpat. I-a cerut inculpatului să restituie telefonul și banii sustrași, însă acesta a închis apelul și a stins telefonul”*.

Respectiv, în aceste condiţii, vinovăţia inculpatului a fost demonstrată integral, indiferent de contextul recunoașterii de către aceasta a faptelor sau nu la faza urmăririi penale şi astfel poziţia lor nu a constituit un mijloc de probă decisiv pentru adoptarea prezentei soluţii în speţă, ci reflectă doar circumstanţe obiective care au contribuit la fortificarea probatoriului în speţă.

6.6. Cu privire la ***temeiul juridic de atragere la răspundere penală***, instanţa constată că o*biectul juridic* special al infracțiunii prevăzute la art.186 Cod Penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Obiectul material al infracțiunii îl constituie bunurile mobile care au existență materială, valoare economicăși pot face obiectul dreptului de proprietate sau al posesiei legitime.

În speță instanța de judecată apreciază că Săcăreanu Ion a atentat la relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, prin sustragerea pe ascuns a bunurilor ce aparțineau părții vătămate Cotoman Vladimir, cauzîndu-i acestuia un prejudiciu patrimonial.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 186 alin.(1) Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă, care constă în sustragerea bunului, 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv, 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile, 4) modul ascuns al comiterii infracțiunii.

Instanța precizează că, sustragerea se consideră săvârșită pe ascuns și se califică drept furt în baza art. 186 alin.(1) Cod penal, dacă a fost săvârșită în absența proprietarului, a posesorului sau a oricăror altor persoane.

Potrivit teoriei și practicii judiciare prin „*sustragere"* se înțelege luarea ilegală şi gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârşită în scop acaparator.

Infracțiunea prevăzută la art.186 din Codul penal, este materială şi se consumă odată cu dobândirea bunurilor, fapt realizat în speța dată.

Infracțiunea de furt se săvârșește numai cu intenție directă, iar la calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Totodată, la caz instanța de judecată reține că să fie prezentă circumstanța agravantă prevăzută de alin.(2) lit.c) a articolului 186 Cod penal, este necesar de a menționa că, prin "*alt loc pentru depozitare*" - se are în vedere sectorul de teritoriu sau dispozitivul care este destinat, adaptat sau special utilat pentru păstrarea permanentă sau provizorie a bunurilor şi care este înzestrat în acest scop cu anumite accesorii ce împiedică pătrunderea în el (mecanisme de zăvorîre, sigilii, îngrădituri etc.) sau este asigurat cu pază (paznici, mecanisme de semnalizare, camere video de supraveghere non-stop etc.), pentru a împiedica accesul la bunurile depozitate. Exemple de alte locuri pentru depozitare pot fi specificate: platformele şi semivagoanele feroviare păzite, cisternele, furgoanele auto, magazinele ambulante, caroseriile camioanelor în stare sigilată, safeurile, containerele, colectoarele maşinilor de casă şi control sau ale automatelor comerciale etc.;

Prin urmare acuzatorul de stat nu a a argumentat această agravantă prin probe pertinente sau concludente, or vătămată a declrat că " *a lăsat pe masa din fața casei telefonul mobil Samsung A12 și suma de 150 euro, constituită din trei bancnote a câte 50 euro. .... La fel a mai declarat că Doina Deleu este rudă cu aceasta și că locuia în concubinaj cu Săcăreanu Ion. A menționat că ambii obișnuiau să o ajute la diverse treburi gospodărești.*"

Astfel, locul de unde au fost sustrași bunurile ce aparțin lui Cotoman Vladimir nu se încadrează în noțiunea de "*în alt loc pentru depozitare",* iar ca urmare această agravantă urmează a fi exclusă.

La caz, *latura subiectivă* presupune intenția inculpatului **Săcăreanu Ion**, or el a acționat dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările ei şi admițând în mod conștient survenirea acestora.

Subiect al infracțiunii de furt este persoană fizică responsabilă ce a împlinit vârsta de 14 ani, iar inculpatul Săcăreanu Ion întrunește semnele subiectului infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(1) din Codul penal.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acţiunile inculpatului Săcăreanu Ion şi nu au fost stabilite circumstanţe care să înlăture caracterul penal al faptei.

6.7. Astfel, reieșind din cele menționate supra, instanța de judecată constată cu certitudine că, Săcăreanu Ion, la data de 13 octombrie 2024, în intervalul de timp cuprins între orele 17:00 min - 18:00 min., în mod intenționat, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria cet. Cotoman Vladimir din s. Cuizăuca, raionul Rezina, de unde, în mod ascuns a sustras de pe masă un telefon mobil de model „ Samsung A12”, cu nr. de IMEI:1 351016315192717, de culoare negru, cu prețul de 2800 lei, iar din buzunarul scurtei a sustras 3 bancnote cu nominalul de 50 euro, în total 150 euro, echivalentul conform cursului BNM din data de 13.10.2024 de 2898 lei, ce aparțin cet. Cotoman Vladimir, locuitor al s. Cuizăuca, raionul Rezina, astfel cauzându-i victimei un prejudiciu material în sumă totală de 5698 lei.

Prin urmare, instanță constată că acțiunile inculpatului Săcăreanu Ion întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(1) din Codul Penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane*.

.

Cu privire la individulizarea pedepsei.

7.1. De către acuzatorul de stat Ludmila Devderea în dezbaterile judiciare a fost solicitat recunoașterea inculpatului vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit.c) Cod penal, sub formă de închisoare sub formă de 1 an și 4 luni închisoare, cu ispășirea pedepsei în peitenciar de tiump semînchis, iar în temeiul art. 90 Cod penal supendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani, cu obligarea inculpatului să respecte măsurile stabilite de organul de probațiune.

Partea vătămată Cotoman Vladimir în şedinţa dezbaterilor judiciare a susținut poziția procurorului, solicitînd tragerea inculpatului la răspundere penală și aplicarea unei pedepse conform legii.

Apărătorul Victor Coadă, care acţionează în interesele inculpatului Săcăreanu Ion în dezbaterile judiciare solicită recalificarea faptelor din art.186 alim.(2) lit.c) în art. 186 alin.(1) din Codul Penal, și aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

7.2. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75, 76 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „preţul" pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului, sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura și durata sancţiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

7.3. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) din Codul penal săvârşită de către inculpați, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare.

Instanța de judecată reține, că infracțiunea comisă de către inculpatul Săcăreanu Ion, este una îndreptată împotriva patrimoniului, fiind comisă cu intenție directă și din interes material, prin sustragerea pe ascuns a bunurilor ce aparțineau părții vătămate, cauzîndu-i acestuia un prejudiciu patrimonial. Astfel, de fapte afectează nu doar patrimoniul părții vătămate, ci și sentimentul de siguranță privind exercitarea dreptului de proprietate.

Totodată, instanța constată că în cauză nu au fost stabilite circumstanțe agravante prevăzute de art. 77 din Codul Penal.

În ceia ce privește circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 din Codul Penal, instanța reține în privința inculpatului Săcăreanu Ion circumstanța atenuantă constînd în prezența copiilor minori în familia acestuia.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatul Săcăreanu Ion de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 186 alin. (1) Cod penal stabileşte la data comiterii infracțiunii şi în prezent o pedeapsă cu amendă în mărime pînă la 650 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 2 ani.

Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acesteia a unei pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul a obiectat, solicitând aplicarea unei pedepse mai blind sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În acest mod, reieșind din opiniile participanților la proces, a materialelor dosarului penal și din cele nominalizate *supra*, instanța consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub forma închisorii pe un termen de 1 an, care este una echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită și în același timp nu va genera sentimente de nedreptate, dar va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Totodată, instanţa reţine, că inculpatul întrunește condițiile impuse de legislația în vigoare în vederea alegerii unei pedepse cu aflarea în detenţie pe termenul expus anterior și anume reieşind din imperativitatea sancţiunii normei penale, or raportat la conduita inculpatului dovedită pe întreg parcursul judecării cauzei, la atitudinea față de faptei comise şi comportamentul său indiferent faţă de propriul caz, permit instanţei să concluzioneze şi faptul că corectarea şi reeducarea lui Săcăreanu Ion este posibilă doar aplicându-i o pedeapsă penală cu închisoare în limitele sancțiunii normelor penale incriminate.

În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu art. 72 alin. (2) din Codul penal, va dispune executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

7.4. În continuare, instanţa susține că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui Săcăreanu Ion inclusiv prevederile părţii generale a Codului penal, în special, a prevederilor art. 90, deoarece dispoziția dată are la origine persoana şi comportamentul acesteia până la săvârșirea infracţiunii, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenţie, ținând cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanţa de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiţionată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Săcăreanu Ion, care a comis o infracţiune ușoară, anterior nu a fost atrasă la răspundere penală, de vîrsta acestuia şi în opinia instanţei, nu prezintă în continuare un pericol, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului Săcăreanu Ion poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil.

Totodată, instanţa reține că instituția suspendării condiţionate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate *(cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158)*, statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii *(cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108)*.

În argumentare, instanţa mai precizează că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil și prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării condiţionate a executării pedepsei în privinţa inculpatului Săcăreanu Ion, pe un termen de 1 an, în aşa fel încât ultima să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.

De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatei, instanţa o va obliga, în conformitate cu prevederile art.90 alin.(6) lit.a), b),e) g) din Codul penal, ca în termenul de probă:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

-să anunțe în scris , în prealabil , despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile;

- să repare daunele cauzate părții vătămate în cuantumul stabilit în termen de 6 luni din momentul rămînerii definitive a sentinței;

- să participe la programe probaționale;

În subsidiar, instanţa explică condamnaţilor că, reieşind din provederile art. 90 alin. (9)-(11) din Codul penal, dacă în decursul perioadei de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, va încălca în mod sistematic obligaţiile stabilite sau, până la expirarea termenului de probă, nu va executa cu rea-voinţă obligaţia de a repara dauna cauzată instanţa de judecată, la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei, poate pronunţa o încheiere cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei şi la trimiterea condamnatului pentru a executa, deplin sau parțial, dar nu mai puțin de 1/3 din pedeapsa stabilită prin hotărârea instanţei de judecată.

Totodată, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată, instanţa de judecată îi va stabili o pedeapsă în condiţiile art.85 din Codul penal, iar în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei se va soluţiona de către instanţa de judecată.

Concomitent, reieşind din faptul suspendării condiţionate a executării pedepsei, termenul de executare a acesteia, pentru inculpatului Săcăreanu Ion se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Cu privire la măsura preventivă.

8.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventive, ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

8.2. La caz, instanţa remarcă că în privinţa inculpatului Săcăreanu Ion la data de 10 iunie 2026 a fost aplicată măsura preventivă – arestarea preventivă.

8.3. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

8.4. Instanța remarcă, că în privința inculpatului Săcăreanu Ion s-au aplicat prevederile art.90 Cod penal, iar ca urmare până la rămânerea definitivă a sentinței, a înlocui măsura preventivă arestarea preventivă aălicată în privința inculpatului Săcăreanu Ion cu măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

Cu privire la corpurile delicte.

9.1 Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

9.2 Prin ordonanța din 04.09.2025 (f.d. 51), a fot recunoscut ca corp delict CD-R pe care se conține informația ridicată de la furnizorii de servicii de comunicații electronice S.A.

„Orange”, S.A. „Moldcell”, S.A. „Moldtelecom” privind convorbirile telefonice referitor la apelurile intrare/ieșire în cauza penală nr. 2024280195.

9.3 Art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

9.4 Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, un plic ce conține suportul material de informație de tip CD-R, pe care este stocat informația ridicată de la furnizorii de servicii de comunicații electronice S.A. „Orange”, S.A. „Moldcell”, S.A. „Moldtelecom” privind convorbirile telefonice referitor la apelurile intrare/ieșire în cauza penală nr. 2024280195 urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Cu privire la acţiunea civilă.

10.1. În contextul dezbaterilor judiciare, instanţa notează că de către acuzarea de stat a fost solicitată admiterea acţiuni civile înaintată de partea vătămată, în privinţa cărora, partea apărării s-a expus că acțiunea civilă urmează a fi admisă în principiu, iar asupra cuantumului să se expună instanța civilă.

10.2. Astfel, instanţa subliniază că de către partea vătămată a solicit încasarea cu titlu de prejudiciu material prin infracţiune de la inculpat mijloace băneşti în cuantum de 5698 (cinci mii șase sute nouăzeci și opt) lei,

10.3. Respectiv, în drept instanța reține că în conformitate cu art.219 alin.(1) din Codul de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanţei de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta *(acţiunea sau inacţiunea)* interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

În conformitate cu art. 220 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, acţiunea acivilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementari. Hotărârea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

În conformitate cu art.387 alin. (1) din Codul de procedură penală, odată cu soluţionarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluţioneze acţiunea civilă.

Iar art.397 pct.1) din Codul de procedură penală, dispozitivul sentinţei de condamnare, precum şi al celei de achitare sau de încetare a procesului penal, pe lîngă chestiunile enumerate în art.395 şi 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă: hotărîrea cu privire la acţiunea civilă înaintată sau *hotărîrea pronunţată din oficiu de către instanţă referitor la repararea pagubei*.

La caz se reține și practica judiciară a Curții Supreme de Justiție reținută în încheierea nr. 1ra-103/2025 din 28 august 2025, din care rezultă că, art.397 alin. (1) Cod de procedură penală oferă instanței de judecată dreptul de a repara dauna materială cauzată prin infracțiune, chiar dacă nu a fost înaintată o acțiune civilă. Totuși, acesta nu este o obligație, ci este un drept, care se aplică în special în cazul infracțiunilor pentru care cuantumul prejudiciului contează la încadrarea juridică a faptei (încheierea nr. 1ra-1217/2023. § 40).

Cu privire la prejudiciul material, în conformitate cu art. 1998 alin. (1) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Din prevederile alineatului (1) al art. 2025 din Codul civil reţinem că, repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situației anterioare *(transmiterea unui bun de același gen și de aceeași calitate, repararea bunului deteriorat etc.)*, iar dacă aceasta nu este cu putință ori dacă persoana vătămată nu este interesată de repararea în natură, prin plata echivalentului bănesc *(despăgubire)*, stabilit prin acordul părților sau, în lipsa unui asemenea acord, prin hotărîre judecătorească.

În drept, instanţa mai argumentează că potrivit art. 2036 alin. (1) şi (2) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri, iar prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Raționând prin prisma acestor texte de lege, instanța desprinde că condițiile exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt: 1) infracţiunea să fi produs prejudiciul; 2) între infracţiunea săvârşită şi prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; 3) prejudiciul trebuie să fie cert; 4) prejudicul să nu fi fost reparat; și 5) să existe manifestarea de voinţă a celui vătămat de a fi despăgubit.

Cât privește *prima condiție*, instanța consemnează în plan obiectiv că, infracțiunea lezează relațiile sociale și valorile apărate de legea penală și poate provoca un prejudiciu moral și/sau material, iar în raport cu a *doua condiţie* reparația prejudiciului în procesul penal poate fi înfăptuită doar atunci când între fapta ilicită şi prejudiciu există un raport de cauzalitate, direct sau indirect *(caracterul indirect al nexului cauzal neechivalând cu un prejudiciu indirect)*.

La fel se consideră întrunită a *treia condiție* în ambele cazuri, potrivit căreia este necesar ca prejudiciul să aibă o întindere determinată, or caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate și poate fi evaluat, ce impune ca acţiunea civilă să fie exercitată pentru repararea unui prejudiciu cuantificat.

Instanţa susţine că prin probele anexate, exemplificate prin actele anexate la acţiunea civilă şi prin faptul constatării vinovăţiei inculpatului Săcăreanu Ion în comiterea infracţiuni, s-a demonstrat întinderea reală a prejudiciului material rezultat din infracţiuni.

Cu referire la a *patra condiție*, denotă că până la soluționarea acțiunii civile, inculpatul nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și/sau partea civilă nu a confirmat acest lucru.

Cu referire la această condiţie, instanţa reţine că la fel este întrunită, or partea vătămată a infirmat orice formă de restituire la moment integrală a sumei prejudiciabile solicitate prin cererea înaintată, în privinţa căruia nici apărătorul nu a obiectat.

În sfârșit, cea de-a *cincea condiție* presupune că persoana fizică sau juridică care a înaintat acţiunea civilă în cadrul procesului penal fiind recunoscută în calitate de parte civilă şi are dreptul la repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit, în virtutea principiului disponibilității și prin prisma art. 62 alin. (1) pct. 18) din Codul de procedură penală, poate să renunţe la acţiunea civilă în orice etapă a procesului penal, dacă legea permite.

10.4. Cu referire la prejudiciul material invocat, instanţa conchide că în cazul victime Cotoman Vladimir a existat un prejudiciu material cauzat prin infracţiune, cuantificat şi inclusiv echivalat în mijloace băneşti, stabilit cu certitudine în şedinţă de judecată, care la acest moment nu este restituit, dar este pretins de partea civilă, motiv pentru care va dispune admiterea integrală a

acţiuni civile înaintate, cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul părţii civile Cotoman Vladimir a mijloacelor băneşti în sumă de 5698 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracţiune.

Mai mult ca atât, în acest context, instanţa a stabilit cu certitudine faptul că părţi vătămate i-au fost cauzate daune materiale rezultate din sustragerea bunurilor, care constituie un prejudiciu esenţial în accepţiunea acestuia şi considerabil, dar totodată şi în urma stabilirii vinovăţiei inculpatului în săvârşirea infracţiuni incriminate la caz.

11. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 70, 72, 90 din Codul penal, 162, 221, 321, 329, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se recunoaşte vinovat Săcăreanu Ion Nicolae în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 186 alin. (1) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (unu) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În conformitate cu prevederile art. 90 din Codul penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Săcăreanu Ion Nicolae pe un termen de probațiune de 1 (unu) ani, dacă în această perioadă de timp, condamnatul nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90 alin. (6) din Codul penal, se obligă Săcăreanu Ion, ca în perioada de probaţiune:

- să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;

- să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

- să repare daunele cauzate părții vătămate în termen de 6 luni din momentul rămînerii definitive a sentinţei;

- să participe la programe probaţionale.

Termenul de executare pedepsei în privinţa lui Săcăreanu Ion se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Controlul asupra executării de către a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă în perioada de probațiune, se pune în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Se înlocuiteşte măsura preventivă – arestarea preventivă aplicată în privința lui Săcăreanu Ion cu măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara*, care se va menține până la intrarea sentinței în vigoare.

Corpul delict - CD-R pe care se conține informația privind convorbirile telefonice aferente cauzei penale nr. 2024280195.

Se încasează de la Săcăreanu Ion Nicolae, în beneficiul părții vătămate Cotoman Vladimir prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 5698 (cinci mii șase sute nouăzeci și opt) lei.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător /semnătura/ Eugeniu Russ

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**